

NÄLKÄ-

WSOY

Elonkorjuun
sarastus

PELI

SUZANNE COLLINS

SUOMENTÄNUT HELENE BÜTZOW

**SUZANNE
COLLINS**

NÄLKÄ-
PELI

**Elonkorjuun
sarastus**

Suomentanut Helene Bützow

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
Sunrise on the Reaping

Copyright © 2025 by Suzanne Collins
All rights reserved

Suomenkielinen laitos
© suomentajat ja WSOY 2025
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

»Hyvää syntymäpäivää, Haymitch!»

Syntymäpäivän ja elonkorjuun osumisessa samalle päivällä on se etu, että saa nukkua pitkään. Siihen hyvät puolet sitten jäävätkin. Vapaapäivä koulusta ei riitä hyvittämään arvannon kauhua. Jos siitä selviytyy, kenenkään ei tee mieli kakkua sen jälkeen kun on nähnyt, miten kaksi kakaraa viedään teurastetavaksi Capitoliin. Käänän kylkeä ja vedän peiton pään yli.

»Hyvää syntymäpäivää!» Kymmenvuotias veljeni Sid ravistelee minua olkapäästä. »Käskit herättää. Sanoit että haluat mennä metsään kun alkaa sarastaa.»

Totta. Haluan saa työni tehdyksi ennen seremoniaa ja omistaa sitten iltapäivän kahdelle lempipuuhalleni – eli haluan olla jouten ja viettää aikaa tyttöystäväni Lenore Doven kanssa. Äiti on kummankin valinnan tiellä ja sanoo aina, ettei mikään työ ei ole minulle liian kova, likainen tai vaikea ja että köyhimmätkin pystyvät raapimaan kasaan muutaman pennosen siirtääkseen kurjuutensa jonkun toisen kannettavaksi. Mutta koska tämä päivä on kahdessa mielessä poikkeuksellinen, äiti todennäköisesti antaa minulle vähän vapaata, kun vain huolehdin siitä että työni tulee tehdyksi. Suunnitelmani voivat pilata vain pelinjärjestäjät.

»Haymitch!» Sid vonkuu. »Aurinko nousee jo!»

»Okei, selväksi tuli. Minäkin nousen.» Kierähdän patjalta lattialle ja kiskon jalkaani sortsit, jotka on ommeltu valtion

jauhosäkistä. Takapuolellani lukee LAHJA CAPITOLILTA. Äiti ei heitä mitään hukkaan. Hän jäi leskeksi nuorena, kun isä kuoli hiilikaivoksen tulipalossa, ja on kasvattanut Sidin ja minut yksinään pyykkämällä ihmisille ja käyttämällä tarkasti hyödyksi kaiken mitä ihminen suinkin pystyy käyttämään. Tulisijan puutuhka pannaan talteen lipeäsaippuaa varten. Munankuorilla lannoitetaan kasvimaata. Jonakin päivänä sortsinikin leikataan suikaleiksi ja kudotaan matoksi.

Kun olen saanut vaatteet päälleni, paiskaan Sidin takaisin sänkyynsä, ja hän kaivautuu syvälle tilkkutäkin uumeniin. Nappaan keittiössä palasen maissileipää, jota on leivottu syntymäpäiväni kunniaksi Capitolin jauhoista tehdyn tumman leivän sijasta. Äiti on jo ulkona ja hämmentää höyryävää pataa varstalla, ja hänen lihaksensa pullistuvat kun hän kääntää kaivosmiehen työhaalareita. Äiti on vasta kolmenkymmenenviiden, mutta elämät surut ovat jo uurtaneet jälkensä hänen kasvoihinsa niin kuin niillä on tapana.

Äiti huomaa minut ovensuussa ja pyyhkäisee otsaansa. »Hyvää kuusitoistavuotispäivää. Hellalla on sosetta.»

»Kiitos äiti.» Kasarissa on soseutettuja luumuja, ja kauhaisen niitä leivälle ennen kuin lähden ulos. Löysin luumuja muutama päivä sitten metsästä, mutta on kiva yllätys saada niitä lämpi-minä ja sokeroituina.

»Vesisammio pitää täyttää tänään», äiti sanoo kun menen ohi.

Meille tulee kylmä juokseva vesi, mutta se lirisee niin niukkana norona että ämpärinkin täyttämiseen menisi ikuisuus. Puhdas sadevesi on omassa tynnyrissään, ja äiti ottaa siitä lisämaksun koska se tekee pyykistä pehmeämpää, mutta useimmiten hän pesee vaatteet pelkällä kaivovedellä. Vesi täytyy pum-

pata kaivosta ja kantaa sammioon, jonka täyttämiseen menee kaksi tuntia, vaikka Sid olisi kaverina.

»Eikö sitä voi tehdä huomenna?» minä kysyn.

»Vesi alkaa olla vähissä, ja minulla on pestävänä kokonainen pyykkivuori», äiti vastaa.

»Selvä, iltapäivällä sitten», sanon ja yritän olla näyttämättä turhautumistani. Jos elonkorjuu loppuu yhdeltä, ja jos kumpikaan meistä ei ole tänä vuonna uhrattavien joukossa, saan sammion täyteen kolmeen mennessä ja ehdin vielä tavata Lenore Doven.

Sumuviltti kietoo suojaansa Sauman ränsistyneet harmaat talot. Tunnelma olisi rauhallinen, jos sitä eivät rikkoisi unessa takaa-ajettujen lasten satunnaiset kirkaisut. Huutoja on kuullut enemmän viime viikkoina, viidennenkymmenennen Nälkäpelin lähestyessä, ja samaa voi sanoa ahdistuneista ajatuksista, jotka yritän kovasti pitää loitolla. *Toinen neljännesjuhla. Tuplamäärä lapsia.* Sanon itselleni, että pelkääminen on aivan turhaa, koska asialle ei kuitenkaan mahda mitään. *Kuin kaksi Nälkäpe- liä yhdellä kertaa.* Elonkorjuuta ja sen seurauksia ei voi hallita mitenkään. Siis turha ruokkia painajaisia. Älä anna paniikille valtaa. Älä suo sitä Capitolille. Ne ovat vieneet jo ihan tarpeeksi.